

ЕД БРАЙЪНТ АКУЛАТА

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

Войната дойде и си отиде. Но при него тя се върна отново след осемнадесет години...

* * *

Фолджър трябваше да се досети, още когато изчезна пасажът от дребни рибки. Трябваше, но бе прекалено зает да стабилизира клетката на десет метра дълбочина и после да отвори горната вратичка. Докато се измъкваше от клетката, той се наслаждаваше на мътнозелената пелена на Южния Атлантук. Фолджър докосна с език чувствителния микрофон в долния край на маската и предаде закодирано съобщение:

— Запитване — Валерия — Местонахождение.

Повтори го два пъти. В слушалките му нещо изпука, но отговор нямаше. Нещо се движеше вляво от него — масивно, сиво, по-тъмно от водата. И в следващия миг Фолджър зърна двете блестящи очи. Тялото ѝ изскочи от мрака и се понесе към него със скоростта на торпедо. За миг си помисли, че нападателят първо ще направи кръг около своята плячка. Но огромната бяла акула се насочи право към него, раззинала пасть. Фолджър виждаше само редовете от блестящи бели зъби. Нищо друго, освен зъбите...

— Валерия! — изкрещя той в микрофона, докато вдигаше пред себе си електрическата палка.

Зловещата пасть се отвори и затвори само за миг, после сивкавото туловище прелетя покрай него. Фолджър замахна с палката, по-точно направи опит да замахне, когато съгледа шуртящата от лакътя му кръв, под която нещо се белееше. Изведнъж осъзна, че вижда собствената си кост, оголена с хирургическа точност. Пресегна се със здравата ръка, напипа отвора и се насочи към клетката. Акулата кръжеше нейде наблизо.

Напъха се в тясната клетка, придърпа със сетни сили вратичката и докато включваше двигателите за изплуване, изгуби съзнание...

* * *

Името ѝ беше Мария — като на половината жени в селото. Близо десет години тя се грижеше за къщата на Фолджър. Чистеше, когато пожелаеше, готвеше, когато ѝ дойдеше вдъхновението. И го обичаше по свой собствен начин — с безмълвна, горчива и страстна любов. Но през всичките тези години никой от двамата не заговори за това. Не бяха любовници — всяка вечер, след като приключеше с чистенето, тя се връщаше в своята глинена колиба. Но Фолджър знаеше, че ако дори само веднъж си позволеше да доведе жена от селото, Мария щеше да ги убие. И двамата.

— Търсят те някакви хора — каза Мария.

— Кой? — Фолджър вдигна глава от изпомачканите карти.

— Не са островитяни.

От две години по тия места не се бе вясвал външен човек. Последният посетил го чужденец бе един бразилски журналист.

— Искаш ли ги? — попита Мария.

— Има ли начин да се отърва от тях?

— Хора от правителството — Мария снижи глас.

— По дяволите — изруга Фолджър. — Колко са?

— Само двама. Искаш ли пистолета?

— Не — въздъхна Фолджър. — Доведи ги.

Мария недоволно промърмори нещо и се извърна към вратата.

— Какво?

— Едната е жена! — почти изплю отговора тя.

* * *

Валерия се появи в кабинета му един късен следобед. Вече бяха разговаряли с шефа на проекта. Фолджър я посрещна на вратата, поднесе ѝ предварително приготвената напитка и побърза да изпревари онова, което знаеше, че се готви да му каже.

— Не вярвам, че го мислиш сериозно.

— Значи вече знаеш — тя се усмихна.

— Няма да ти позволя — продължи той.

— Не говори така, сякаш ме притежаваш — усмивката ѝ изчезна.

— Не, искам да кажа, аз само... — той замълча, беше объркан.

— По дяволите! За мен това е такава изненада.

Тя го хвана за ръката и го придърпа до себе си на кушетката.
— Мислиш ли, че аз бих застанала между теб и твоята мечта? —
в гласа ѝ прозвуча молба.
— Ти си полудяла!
— Мечтаеш да станеш океанограф — продължи тя. — Защо аз да
не стана акула?

* * *

Двамата посетители наведоха глави и минаха през вратата на кабинета. Жената бе висока почти два метра, мъжът — още повече. Носеха еднакви сиви гащеризони, дори усмивките им си приличаха.

— Казвам се Инга Линдфорс — представи се жената, като го оглеждаше с блестящите си светли очи. — А това е брат ми Пер.

Мъжът кимна.

— Изглежда, добре знаете кой съм аз — отвърна Фолджър.

— Вие сте Марк Антоний Фолджър — рече Инга Линдфорс.

— Трябваше да се казвам Марк Аврелий — отвърна с кисела усмивка Фолджър. — Но баща ми изглежда не е внимавал достатъчно в час по история.

— Може и да е за добро — рече Инга. — Честно казано, Марк Антоний ми харесва повече. Бил е човек на действието.

— Вие сте член на Морския институт в Източен Фолкленд — обърна се към него Пер.

— Бях. Оттогава измина много време.

— Обръщаме се към вас — намеси се Инга — в качеството си на представители на Протекторат Стара Америка.

— Е? Слушам ви.

— Визитата ни има официален характер.

— Аха — ухили се Фолджър и се обърна към Мария. — Това значи, че трябва да ни оставиш сами.

Островитянката хвърли изпълнен с подозрение поглед към младата жена.

— Ще бъда в кухнята — изрече заплашително тя.

— Пътуването дотук е едно малко приключение — поде с неуверен глас Пер.

Фолджър само се почеса и не отговори.

— Марк Антоний Фолджър — разсмя се Инга, — личи си, че доста отдавна сте напуснали цивилизацията.

— Така да е — отвърна Фолджър. — Но изглежда, че въпреки това много държите да се срещнете с мен. Защо?

* * *

Докато се катереха по стръмните скали, Валерия непрестанно му задаваше разни въпроси. Защо сезонната разлика в средната температура на Фолклендските острови е само десет градуса? По какво се различават компютрите трето поколение от тези второ поколение? Опасно ли е космическото лъчение? Кога ще загине Вселената? Но днес Валерия подхвана друга тема.

— Не мога да разбера войната — рече тя.

— Значи и ти си като мен — отвърна Фолджър.

— Нищо не знам за нея — продължаваше Валерия, — зная само онова, което ни казват.

— Недей много да питаш — посъветва я Фолджър. — Чувствителни са на тази тема.

— Но защо?

* * *

— Протекторатът никога не забравя своите приятели — каза Пер. Фолджър го погледна и избухна в смях.

— Оставете това — отвърна той. — Дори когато помагах на вашия Протекторат, дълбоко в душата си ненавиждах всякаква политика.

— Преди двадесет години това се наричаше предателство.

— Но не и сега — побърза да вметне Инга. — Когато е на мода либерализмът.

— И аз така чух. Катерът понякога ни докарва стари вестници.

— Годишите на възстановяване бяха ужасно трудни. С вашия опит щяхте да сте полезен на континента.

— Тук съм по-полезен. Хората имат нужда от мен.

— Като океанограф?

Фолджър махна с ръка към прозореца:

— За местните жители океанът е единственото препитание. Ето защо имат нужда от мен.

— С вашия талант — отвърна Пер — престоят тук е само губене на време.

— А освен това — продължи Фолджър, сякаш не го чуваше — помагам, като изваждам реликви.

— Реликви?

— Военна екипировка. Останки. Вижте — Фолджър вдигна от масата изсъхнало парче кожа и им го подхвърли. — Свалихме го от една косатка. Миналата зима ѝ видяхме сметката с харпун, зареден с експлозив. Проклетата твар успя да потопи три лодки. Загубихме петима, преди да я унищожим. Прочетете на обратната страна.

Пер разгледа внимателно странния обект. На гърба беше издълбано:

Флотът на САЩ — 343.

— Виждате ли? — рече Фолджър. — Войната е още тук. Морето е пълно с оръжие. А тази косатка я помня още от времето преди войната. С нея работехме заедно в института.

— Често ли ги срещате?

Фолджър поклати глава — уморено и утвърдително.

— Ще ни покажете ли селото? — попита Инга.

— Нищо особено.

— Бихме искали да се поразходим.

Фолджър протегна ръка към якето си. Инга се пресегна да му помогне.

— Не сте ли мислили за протеза? — попита го тя.

— Да. Но колкото по-дълго мисля, толкова повече свиквам без нея. Зад гърба си имам вече няколко години практика.

— През войната ли я загубихте? — попита с вежлив глас Пер.

— Разбира се, че през войната.

Когато минаха край отворената врата на кухнята, Мария надникна отвътре и проследи русата жена с мрачен поглед. Над селото ръмеше.

— Дъждът е единственото нещо, с което не мога да свикна тук — обясни Фолджър. — Израсъл съм в Калифорния.

— Като свършим тук, ще отидем на ски в Сиера. Казват, че от върха на планината се виждало сиянието на Лос Анжелис.

— Сигурно е красиво.

— Като северно сияние. Само че е далеч по-опасно. Особено ако не вземаш антирадиационни таблетки — Инга се усмихна. — Някои намират в гледката нещо подсъзнателно еротично.

* * *

— Защо искаш да бъдеш акула? — попита я една нощ.

Тя прокара пръсти по мъхчетата на врата му.

— Искам да убивам хората и после да ги изяждам.

— Всички хора ли?

— Не. Само мъжете.

— Искаш ли да ти стана психоаналитик? — тя впи устни в рамото му. — Дявол да го вземе! — възкликна гневно Фолджър. — Има ли кръв?

Валерия обърса устни с ръка.

— Такъв си пъзльо.

— Слушай, сладурано, имам нисък праг на болката — обясни Фолджър.

— Не ме наричай „сладурано“ — рече тя. — Аз съм акула.

— Акула.

Сетне се любиха отчаяно.

* * *

— Защо не дойдете да вечеряте с нас? — попита го Инга. — На лодката имаме месни консерви.

— Ето едно нещо, което ми липсва тук — отвърна Фолджър.

- Заповядайте тогава.
- Като гост на Протектората?
- Като почетен гост.

Пътят свърши. Под краката им се простираше селото. Наричаха го „селото“, просто защото на острова нямаше никакви други поселения. Беше си село — неколкостотин жители, сгущени в глинени колиби, пръснати по дължината на залива.

— Каква пустош — възкликна Пер. — Колко души живеят тук?

— По-малко са от овцете. Препитават се предимно с лов на тюлени и рибарлък.

— Примитивно съществуване — заключи Инга.

* * *

— Ако можеше да се превърнеш в някое морско същество — попита го веднъж Валерия, — какво би си избрал?

Фолджър винаги се чувстваше объркан от подобни въпроси. Все не можеше да им намери подходящ отговор.

— Не знам. Може би делфин.

— Загуби — тя се разсмя в мрака.

— Защо? — в гласа му се долови раздражение.

— Делфините ловуват на стадо. Нападне ли ги акула, скупчват се като овце. Те са страхливци.

— Не са. Делфините са същества с изключително висок интелект. Събират се, за да си помагат взаимно.

— Страхливци! — продължаваше да се смее тя.

* * *

Недалеч от тях групичка деца се бяха събрали край изкопана в земята дупка. Пер погледна към тях, вдигна изненадано вежди и закрачи натам.

— Искам да видя какво правят — подхвърли той през рамо.

Децата бъркаха с пръчки в мътната вода. Не по-дълги от палец рибки плуваха вътре, като вкопчаваха миниатюрните си зъби една в

друга.

— Какво е това? — попита Инга.

— Новородени акули — отвърна Фолджър. — Някой от рибарите вероятно е уловил бременна тигрова акула и е хвърлил матката на децата. Няма да изкарат дълго в локвата.

— Страхотни са! — възхити се Пер. — Толкова малки и толкова злобни.

— Обикновено първата, която напусне утробата, изяжда останалите.

— Не е ли прекрасно? — попита Инга. — Един организъм, създаден да се бори.

Борбата в локвата почти бе утихнала. Повечето малки акули плаваха с коремите нагоре. Децата почакаха още малко и после заблъскаха яростно с пръчки по повърхността на водата.

— Островитяните ненавиждат акулите — рече Фолджър.

* * *

Тя изпищя на сън и се вкопчи като обезумяла в него. Фолджър едва я удържа и после започна да я гали. Тялото ѝ постепенно се отпусна, конвулсиите изчезнаха.

— Нещо лошо ли сънува?

Тя кимна и се притисна към него.

— И аз ли бях там?

— Не знам. Не съм сигурна.

— Какво стана?

Тя се поколеба.

— Плувах. Те, някакви непознати хора, ме измъкнаха от водата. Проснаха ме на груб бетонен под. Не ми достигаше вода, морето беше далеч... — тя преглътна мъчително. — Божичко, как бих пийнала нещо!

— Ей сега.

— Усещах как се стичат последните капки океанска вода от мен. А после нещо започна да ме разкъсва отвътре. Ужасна, раздираща болка в гърдите...

— Ще ти донеса нещо за пиене — Фолджър я потупа по ръката.

* * *

— Но защо? — запита Пер. — Акулите не са прекалено агресивни, нали?

— Не бяха. Допреди войната. Оттогава схватките стават все почести. Преди рибарите и акулите кръстосваха морето на лов за риба. Сега ловуват помежду си.

— А вие? — попита го Инга.

— Помагам им. Познавам добре всички морски хищници. В края на краищата — това ми е работата.

Пътят направи широк завой и тримата неусетно навлязоха в селото. На малкия пристан бе привързана блестящата метална лодка на новопристигналите. От двете ѝ страни се полюшваха прогнили рибарски канута.

— Сами ли дойдохте? — попита ги Фолджър.

— Само той и аз — кимна Инга.

— Ние сме доста ефективен тандем — Пер сложи ръка на рамото ѝ.

Минаха покрай къща с широко отворена врата. Вятърът вдигаше облаци прах на прага.

— Изоставена ли е? — попита Инга.

— Стар островен обичай — отвърна Фолджър. — Църквата тук е само едно полузабравено понятие. Свещеникът се вясва насам не повече от веднъж в годината — той посочи отворената врата. — Стопанинът на тази къща загина преди няколко дни в морето. Семейството ще държи вратата отворена една седмица, каквото и да е времето. За да може душата му да намери убежище, докато настъпи време да се отправи на небето.

— Как е станало? — запита Пер.

— Една сутрин, докато ловял риба — отвърна Фолджър. — Другите са видели как го напада гигантска бяла акула.

— Съжалявам, че не разполагаме с повече време — каза Инга. — Как бих искала да изляза на лов за акула.

— Може би някой друг път — отвърна Пер.

— Е, май видяхме цялото село — намеси се Фолджър. — Не остана много, само работилницата за свещи и дъскорезницата.

Пер вдигна тежката си обувка и се помъчи да изчисти полепналата по нея кал.

— Ужасно място — изпъшка той. — Фолджър, направо не знам как издържате тук.

Тримата стояха мълчаливо на пристана и гледаха към струпаните на хоризонта черни облаци. Нещо се мярна далеч в морето. Фолджър присви очи.

— Рибарите се връщат — каза той.

Лодките наближиха, дочуха се развълнуваните викове на рибарите.

— Защо дойдохте тук? — попита Фолджър.

Пер Линдфорс приятелски сложи ръка на рамото му.

— Дойдохме, за да ви убием.

Фолджър се усмихна. Наистина, каква друга причина би имало?

* * *

— Разкажи ми повече за това — каза Валерия.

Стояха на тясната метална платформа над басейна. Под тях двама водолази предпазливо побутваха една петметрова синя акула. По мократа ѝ лъскава кожа блестяха отраженията от лампите.

— Запознат съм само с най-общите принципи — рече Фолджър.

— Не е в моята специалност. Аз съм в отдела по картография и планиране.

— Не искам да чувам извинения — прекъсна го Валерия.

— Прощавай, че не пожелах да издам една строго секретна тайна — отвърна иронично Фолджър. — Но по-голямата част от технологиите идва от ония приятели горе, от орбиталните платформи. Предполагам знаеш, че сега навсякъде в космоса работят с киборзи. И на някой просто му е хрумвало да ги използва и под водата.

— Във военноморските сили — кимна Валерия.

— Точно така. Кухите глави в министерството изглежда най-сетне са разбрали, че няма никакъв смисъл да се хвърлят луди пари за разработване на свръхмодерни морски оръжейни технологии, след като в океана има такива оръжия, еволюирали в продължение на

милиони години. Единственото, от което имат нужда, е сигурна система за насочване.

Валерия го стисна развълнувано за рамото.

— Акулите!

— Да. Акулите, косатките, скатовете и донякъде делфините. Работим и върху още няколко възможности.

— Искам да знам как го правят.

— Основно чрез директна хирургическа трансплантация. За нервните присадки се използват и електронни елементи. Това ли искаше да научиш?

Тя впери поглед в акулата под тях.

— Значи няма връщане назад?

— Най-вероятно ще използваме твоето старо тяло, за да нахраним новото.

* * *

— Да ме убиете, значи! Но заслужавам ли си труда?

— Не, поне от гледна точка на Протектората — отвърна Инга. — Макар че тази възможност също не е изключена, ако не се съгласите да ни сътрудничите. Лично аз бих предпочела другата.

* * *

— Въпросът е дали ще те спра, преди да го направиш — вятърът го блъсна в лицето и отнесе първите думи.

— Можеш ли да ме спреш? — гласът на Валерия бе дрезгав, самоуверен.

Той не отговори.

— Би ли ме спрял? — тя се наведе и го целуна по шията. — Чувал ли си тази индийска поговорка: „Не можеш да властваш над жената, която обичаш“?

Той сведе глава и прошепна:

— Обичам те!

* * *

— Е, щом няма да ме убивате, ще се връщам, че имам работа — рече Фолджър.

— Фолджър, кое е най-съкровено то ви желание?

Той се загледа в синевата на очите ѝ.

— Не можете да ми го дадете.

— Богатство? — попита Пер. — Слава, признание? Преди войната бяхте доста известен.

— Когато си тръгнем оттук — намеси се Инга, — бихме желали да дойдете с нас.

— Да напусна острова? — Фолджър ги погледна изненадано.

— Наскоро в Гуам бе разкрит център за изследване на океанското дъно — произнесе Инга. Предлагат ви поста директор.

— Наближавам петдесетте — поклати глава Фолджър, — а и след войната не съм поглеждал научна работа.

— Можем да ви осигурим опреснителен курс в Университета Сан Хосе — каза Пер.

— Имаме нужда от хора като вас, за да довършим възстановяването — допълни Инга.

— Смърт или директорско място! — засмя се Фолджър.

* * *

— Какви са шансовете ѝ? — обърна се Фолджър към шефа на проекта.

— За оцеляване ли? Прекрасни.

— Искам да кажа... след това.

Мъжът срещу него замислено подръпна от лулата си.

— Трудно ми е да отговоря. Все още нямаме достатъчно данни.

— За Бога, Дани! — извика гневно Фолджър. — Не се измъквай с празни приказки! Кажете ми честно!

Шефът на проекта избягваше погледа му.

— Един не малък процент от опитните екземпляри не се върнаха за повторни изследвания. Момчетата от биологичната секция смятат,

че това има връзка със соматичната памет — клетъчното възпроизвеждане на предишната, животинската индивидуалност.

— Защо не каза досега?

— Темата е секретна, Марк — шефът на проекта го погледна с неудобство. — Така наредиха отгоре...

— Дани, ако нещо стане с нея...

— Не забравяй, че тя сама пожела да се подложи на опита.

За пръв път в живота си Фолджър удари друг човек.

* * *

— Наближават избори — каза Инга.

— Свободни?

— Разбира се — обади се Пер.

— В разумни граници — допълни Инга.

— Говори ли ви нещо името Диас-Гомец? — запита го Пер.

— Не.

— Бразилски журналист.

— Аха — досети се Фолджър. — Май идва тук преди две години.

Пер кимна:

— Той е не само журналист, но и заема висок пост в опозиционната партия. Дори е министър на информацията от кабинета в сянка.

— Сеньор Диас направи няколко сензационни изявления, които създадоха доста грижи на правителството.

— Извадил е на бял свят някои зловещи разкрития за дейността на Морския институт на Източен Фолкленд — прекъсна ги Фолджър. — Вероятно е станало дума и за антихуманни експерименти като мозъчни трансплантации от хора на животни.

— Нещо подобно, но не с толкова благоприличен тон.

— Ясно — кимна Фолджър. — И какво искате от мен? Да отрека всичко?

— Подозираме — каза Инга, — че Диас силно е преувеличил наученото от вас при онова злополучно интервю преди две години.

— Опасявам се, че не — отвърна Фолджър.

Двамата се спогледаха.

* * *

Фолджър плуваше в центъра на басейна с морска вода. В ухото му пропукваше миниатюрно микрофонче. Той се завъртя и проследи с поглед огромната бяла акула, която плуваше в кръг около него. Едното ѝ око не го изпускаше. Акулата — Фолджър просто не можеше да я нарече с името на жената, която обичаше — лениво помръдваше с опашка и от време на време бавно отваряше уста. Беше прекрасна по някакъв свой, животински начин. Никога досега не се бе приближавал толкова до бяла акула. Плъзна възхитен поглед по стройното мускулесто тяло. От нея лъхаше красота... И смърт.

Фолджър включи сонекса:

— Валерия — Повикване — Как се чувстваш?

След миг долетя кодираният отговор:

— Марк — Никога — По-добре — Безопасност — Сигурност.

Той продължи:

— Повикване — Щастлива?

— Да.

— Повикване — Какво ще правят с теб?

— На служба във флота — Предстояща задача — Марианската падина.

— Кога?

— Няма — Няма — Връщане назад.

* * *

— И така — каза Пер, — величие или смърт?

— Много бихме искали да приемете директорското място в изследователския център Гуам — допълни Инга.

* * *

Фолджър намери листчето сред останалите поеми, разпилени по пода в стаята на Валерия:

Всред безкрайната пустош, неосквернена от онова,
което е била, е, ще бъде.

Фолджър приближи до басейна. Акулата кръжеше безспирно, острата зловеща перка пореше водата. Фолджър продължи да я следи с поглед. Докато се спусна нощта.

* * *

— Ще ми дадете ли време да обмисля предложението? — запита Фолджър. — Хич не ме бива да взимам решения.

— Дванадесет часа стигат ли?

— Ще стигнат, колкото да се консултирам с „Книгата на промените“.

— Наистина ли го правите? — в очите на Инга блесна любопитно пламъче.

— Вече не. Мина ми увлечението по мистиката.

— Значи ще очакваме решението ви утре сутринта. А сега е време за вечеря.

— Нали няма да говорим повече за това?

— Обещавам — рече Инга.

* * *

— Твоето проклето момиче — шефът на проекта нахлу в кабинета му. Целият бе вир-вода. — Измъкна ни се.

— Какво? — Фолджър подскочи от изненада. — Кога?

— Разби преградата. Избягаха половината ни питомци. Опитвахме се да я насочим обратно в канала.

— Тя добре ли е?

— Добре ли? — мъжът захлупи с ръце лицето си. — Нападна една от лодките. Докопа Кендал и Брукинг. Никога през живота си не бях виждал толкова много кръв...

— Божичко!

— А утре ѝ предстоеше задача — простена шефът на проекта.

— Каква?

Едва на следващия ден Фолджър научи отговора на своя въпрос. По тайни канали до него достигна информацията, че готвели Валерия за вивисекция.

* * *

Същата нощ Фолджър се изкачи на планината, която се издигаше в средата на острова. Върхът ѝ бе обрулен от ветровете. Фолджър приседна на един камък и се загледа в тъмните води на Атлантика. После вдигна глава и намери Южния кръст. Заръмя.

— По дяволите! — Фолджър се надигна и заслиза обратно.

* * *

Взе един от институтските скутери, излезе зад носа и хвърли котва. Спусна металната решетка и се зае да подрежда водолазната екипировка. От време на време прошепваше в сонекса:

— Запитване — Валерия — Местонахождение.

Не подозираше какво го чака.

* * *

— Ставайте, сеньор Фолджър — събуди го разтревоженият глас на Мария. — Видели са я.

Той се надигна и разтърка очи.

— Добре де, събудих се. Кого са видели?

— Голямата бяла акула. Онази, която погуби Мануел преди три дни. Забелязали са я в залива малко след изгрев-слънце.

— Ужасен начин за започване на деня — Фолджър се прозя.

— Приготвила съм ви закуска.

Катерът беше привързан в края на пристана. Когато мина покрай голямата метална лодка, от палубата го повика Инга Линдфорс.

— Добро утро, сеньор Фолджър. Вашият отговор?

— Не — рече той и отмина.

* * *

Войната най-сетне достигна до Фолклендските острови. Под заплаха беше поставено самото оцеляване на института. Много членове го напуснаха, други останаха, за да се бият. Осакатеният Фолджър бе от онези, които казаха сбогом.

* * *

Спускаше се в тъмната бездна. Беше се отпуснал и течението само го носеше надолу. През това време се мъчеше да подреди обърканите си мисли. С катера горе го свързваше тънка корда, за която бе завързана телена мрежа и примамката — мех, пълен с овча кръв.

Фолджър направи последен преглед на своя малък арсенал. За лявата ръка бе привързал подводния пистолет, който изстрелваше куршуми със специален заряд. Към това, което бе останало от дясната, бе прикрепил електрическата палка.

Нещо се размърда встрани — две арогантни, самоуверени сенки изплуваха от мрака. Линдфорсови носеха само маски, плавници и шнорхели. Единственото им оръжие бяха ножовете. Фолджър пое срещу тях и вдигна подводния пистолет. В отговор Пер се усмихна и в мрака блеснаха два реда бели зъби.

Направи рязък завой, насочи пистолета към Пер и натисна спусъка, но не улучи. От сътресението Фолджър бе леко замаян. Сякаш на забавен каданс виждаше как към него се протяга ръката на Пер. В нея блесна нож. И точно тогава се появи акулата — право към лицето

на Фолджър се носеше озъбена паст, а той като хипнотизиран гледаше остриите зъби. В последния миг акулата сви рязко и се нахвърли върху Пер. Масивните ѝ челюсти се склучиха и изтръгнаха огромен къс месо от гърдите му. После акулата захапа повторно. Краката на Пер бавно заплуваха към повърхността, оставяйки кървава диря след себе си. Фолджър потърси с очи Инга. Част от трупа ѝ и главата с разпилени руси коси се носеха зад разчлененото тяло на мъжа.

Фолджър се извърна. Акулата затваряше кръга зад него, окото ѝ го фиксираше с хладно любопитство. Той вдигна електрическата палка пред гърдите си. Пружината на пистолета се бе скъсала при предишния изстрел. Никой от двамата не изпускаше другия от погледа си. Нещо се мярна върху корема на акулата. Стори му се, че прилича на опознавателния знак на военноморските сили. Фолджър отчаяно зашептя в сонекса:

— Запитване — Валерия — Запитване — Валерия.

Акулата продължаваше да кръжи около него. Изведнъж Фолджър осъзна, че тя се движи по спирала, в чийто център е той.

— Запитване — Валерия — Аз съм Фолджър.

— Фолджър — дойде неочаквано отговор — Валерия.

— Валерия — Обичам те.

— Гладна съм — Обичам те.

Изведнъж акулата сви рязко и се насочи право към него. Огромните челюсти се разтвориха, блеснаха остри триъгълни зъби. Фолджър отчаяно размаха палката. Челюстите се затвориха на метър от него и акулата се плъзна встрани. Толкова близо бе, че можеше да я докосне с ръка. Сивкавото тяло се изгуби в открито море и Фолджър бавно се заиздига към повърхността.

* * *

Стъпките на Мария отекнаха из пустия коридор. Фолджър захвърли книгата и се изправи насреща ѝ.

— Сеньор Фолджър, не спите ли?

— Стар съм вече — отвърна той.

— Голямата бяла акула се е върнала — Мария въздъхна.

— Така ли?

— Да. Рибарите се страхуват да излязат в открито море.

— Прави са.

— Сеньор, трябва да я убиете.

— Трябва ли? — Фолджър се усмихна. — Направи ми чай.

След като приключи със закуската, Фолджър събра набързо екипировката си и излезе навън. На прага се спря. *Ставаш онова, което живееш. Тя живееше като акула.* Фолджър пое въздух с пълни гърди и извика на вятъра:

— Какво искаш от мен? Да издигна паметник на върха на планината ли?

— Какво, сеньор? — попита го Мария.

— Да тръгваме — двамата заслизаха надолу по пътеката. — Я почакай малко — Фолджър се върна, разтвори широко вратата и я подпря с камък, та вятърът да нахлува свободно в къщата. После пое към океана...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.